

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΤΕΧΝΗ

ΧΡΟΝΙΑ Δ΄, ΜΑΪΟΣ 1930 - ΤΕΥΧΟΣ 5^ο

ΜΟΙΡΑΙΑ

Σὲ ρεμβασμοὺς νᾶχει πικροὺς τὴ σκέψη του ἀφισμένη
Νᾶχει ὀπλισμένη τὴν ψυχὴν τάχα μὲ ἀπαντοχή,
Τὸ κάθε του εἶδωλο μὲ ἀνθούς δροσάτους νὰ τὸ ραίνει,
Καὶ νὰ τὸ χάνει στὸ βοριά, στὸ χιόνι, στὴ βροχή.

Καὶ νὰ περνᾷ... κι' ὁ θάνατος στὸ πλάϊ του νὰ διαβαίνει·
Νὰ βλέπει καὶ νὰ μελετᾷ μὲ ἕναν καῦμό βαθύ
Πῶς θὰ τὸν λησμονήσουνε κι οἱ πιό του ἀγαπημένοι
Κι ὅσοι δὲ θὰ τὸν ἔχουνε ὥς τὰ τότε ἀπαρηγθῇ...

Τὰ δάκρυα τους θὰ τὰ φωτᾷ ἡ παρηγοριά, στὸ στόμα
Τὸ πικραμένο τους, φαιδρὸ τὸ γέλιο θὰ ξυπνᾷ,
Τὸ θούριο χαρμόσυνα θὰ κρούει κ' ἡ ἐλευθερία.

Μιὰ τυραννία κι ὁ ἔρωτας κι ὅσο πιστὸς πιὸ ἀκόμα,
Καινούργια θέλει τὴ ζωὴν κάθε καρδιά ξανά
Μακριὰπὸ κείνους πῶκουσεν ἡ μαύρη γῆς ἡ κρούα

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ